12/04/2020

Πατριάρχης Θεόδωρος: “Δάκρυα κυλούν στα μάτια μας”

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Κεκλεισμένων των θυρών τελέσθηκε η Θεία Λειτουργία σήμερα Κυριακή των Βαΐων 12 Απριλίου 2020, στην Ιερά Πατριαρχική Μονή Αγίου Σάββα του Ηγιασμένου στην Αλεξάνδρεια. Ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρος Β΄ έστειλε μήνυμα Ανάστασης που θα έρθει σε λίγες μέρες και θα διώξει «από την ατμόσφαιρα κάθε ιό», όπως είπε χαρακτηριστικά.

Επίσης, τόνισε αν και στους ναούς δεν επιτρέπεται η είσοδος των πιστών ως μέτρο περιορισμού της διασποράς τους κορονοϊού, τόνισε ότι και οι Θείες Λειτουργίες τελούνται και οι δεήσεις αναπέμπονται.

«Κουράγιο, ελπίδα, χαρά, ειρήνη, από την Μονή αυτή που τόσους αιώνες τώρα σηκώνει το βάρος της ιστορίας», είπε μεταξύ άλλων ο Προκαθήμενος του Δευτερόθρονου Πατριαρχείου και πρόσθεσε ότι «σήμερα που όλοι οι Ορθόδοξοι

ψάλλουν ευλογημένος ο ερχόμενος, ο Ιησούς είναι η ελπίδα, η ειρήνη, το Φως του κόσμου».

«Τα δάκρυα κυλούν στα μάτια μας από μέσα από την καρδιά μας πηγάζει η ελπίδα η ειρήνη, το φως που θα έρθει με την Ανάσταση για να διώξει από την ατμόσφαιρα όλους τους ιούς για να έλθει ο μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού», είπε ο Πατριάρχης Θεόδωρος.

Ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας, τέλεσε τη Θεία Λειτουργία, πλαισιούμενος από τον Πατριαρχικό Επίτροπο Αλεξανδρείας, τον Μητροπολίτη Ναυκράτιδος κ. Νάρκισσο, τον Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Ταμιάθεως κ. Γερμανό, τον Αρχιγραμματέα της Ιεράς Συνόδου Αρχιμ. Νικόδημο Τότκα και όλους τους Ιερείς της Πατριαρχικής αυλής.

Το μήνυμα του Πατριάρχη Θεόδωρου για την Μεγάλη Εβδομάδα

Αγαπητοί μου Αδελφοί,

Φέτος μπορεί να μην στρώσαμε βάγια για να περάσει ο Ερχόμενος. Φέτος μπορεί να μην ανάψουμε κεριά για να φωτίσουμε τον Νυμφίο. Φέτος μπορεί να μην

παρηγορήσουμε την Παναγία στον Γολγοθά. Φέτος μπορεί να μη στολίσουμε με πασχαλιές τον Επιτάφιο. Φέτος μπορεί να μη ράνουμε με αρώματα εκλεκτά το Σώμα της Ζωής. Φέτος μπορεί να μην ανταλλάξουμε τον ασπασμό της αγάπης στα προαύλια των εκκλησιών μας.

Ωστόσο το Φως της Ανάστασης ξεπερνά περιορισμούς, ξεπερνά απαγορεύσεις, ξεπερνά το φόβο που φωλιάζει στις ψυχές των ανθρώπων. Το Φως της Ανάστασης δωρίζεται σε όλους, δικαίους και αδίκους, πιστούς και απίστους, ορθοδόξους και αιρετικούς, χριστιανούς και αλλοθρήσκους. Το Φως της Ανάστασης φωτίζει τις καρδιές όλων εκείνων που μπορούν, παρά τον φόβο, να χωρέσουν στην καρδιά τους τον Αναστάντα Χριστό.

Μήπως και οι Μαθητές του Χριστού δεν φοβούνταν το μίσος των σταυρωτών Του;

Μήπως και οι Μαθητές του Χριστού δεν φοβούνταν, μη μπορώντας ακόμη να καταλάβουν με τη λογική του κόσμου το μυστήριο της σωτηρίας; Κι όμως τη λογική του κόσμου ήρθε να πάρει από το χέρι η καθαρότητα της καρδιάς τους.

Τι κι αν λύγισαν την κρίσιμη ώρα, όπως ο Πέτρος; Τι κι αν αμφέβαλαν ακόμα και για την ίδια την Ανάσταση, όπως ο Θωμάς; Η καθαρότητα της καρδιάς τους χώρεσε τα πάντα και φιλοξένησε τελικά την τελεία αγάπη του Κυρίου, που κάνει έξωση στο φόβο.

Έτσι κι εμείς, στο δικό μας υπερώο, μπορεί φέτος να κάνουμε Ανάσταση μυστικά, όπως οι χριστιανοί στις κατακόμβες. Μπορεί φέτος να κάνουμε Ανάσταση απόκρυφα, όπως οι ασκητές στην αιγυπτιακή έρημο. Μπορεί φέτος να κάνουμε Ανάσταση με τα νοερά μάτια της ψυχής μας, όπως οι Έλληνες τα σκοτεινά χρόνια της σκλαβιάς.

Κι όμως ο Αναστάς Κύριος θα έρθει στις καρδιές που ταπεινά θα κάνουν Ανάσταση μπροστά στο καντήλι που φωτίζει το εικονοστάσι του σπιτιού τους. Ο Αναστάς Κύριος θα έρθει στις καρδιές που πυρπολούνται από αγάπη για τον Νυμφίο που σπάει τα δεσμά του ψυχρού μνημείου. Ο Αναστάς Κύριος θα έρθει στις καρδιές που πλημμυρίζουν από ελπίδα ότι Εκείνος, ως άλλος Μωυσής, θα σχίσει στα δύο την Ερυθρά Θάλασσα της δοκιμασίας.

Ούτως ή άλλως η λέξη Πάσχα σημαίνει διάβαση, απελευθέρωση. Απελευθέρωση από το σκοτάδι του φόβου και διαπεραίωση στο φως, στη γη των υποσχέσεων του Θεού. Και φέτος Πάσχα θα ζήσουν μόνο οι πιστοί εκείνοι, που, παρά τη δυσκολία του μυαλού, παρά τη δυσκολία της πανδημίας, θα ανοίξουν τις καρδιές τους και, κρατώντας αναμμένες τις λαμπάδες της ψυχής τους, θα προσκυνήσουν «την του Χριστού Αγίαν Ανάστασιν», τη Λαμπρή, την ημέρα «ην εποίησεν ο Κύριος», την

ημέρα που έντυσε με φως την κτίση και τα πέρατα!

Κι αν πιστεύουμε ότι ο φόβος μας ξεπερνά το φως και την αγάπη του Θεού, ας θυμηθούμε ότι ο ληστής της ενδεκάτης ώρας ξεπέρασε τον φόβο, πίστεψε στην ελπίδα και έγινε ο πρώτος οικιστής του Παραδείσου. Και αφού ξεπεράσουμε το φόβο μας, ας κάνουμε το ελάχιστο, ας ενισχύσουμε δηλαδή αυτόν που έχει ανάγκη τις δύσκολες αυτές ώρες.

Ο Χριστός μας είπε: «Όταν παραθέτεις γεύμα η δείπνο, μη προσκαλείς τους φίλους σου, ούτε τους αδελφούς σου, ούτε τους συγγενείς σου, ούτε τους πλουσίους γείτονές σου… Αλλά όταν κάνεις τραπέζι και υποδέχεσαι φιλοξενουμένους, προσκάλεσε πτωχούς, αναπήρους, χωλούς, τυφλούς.» (Λουκ. 14:13-14).

Και το ξέρω, ότι αυτή την Λαμπρή δεν μπορούμε να ανοίξουμε τις πόρτες του σπιτιού μας. Παρά ταύτα μπορούμε να βοηθήσουμε: ένα μήνυμα στον άρρωστο, ένα τηλεφώνημα στον μοναχικό, μια τσάντα με τρόφιμα αφημένη στο κατώφλι του αναγκεμένου, ένα πιάτο φαγητό στο προσκέφαλο του άστεγου.

Γιατί άραγε να ανοιχτούμε σε όλους αυτούς που έχουν ανάγκη, όταν όλοι μας παρακινούν να κλειστούμε στον εαυτό μας; Την απάντηση έδωσε ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας, Άγιος Ιωάννης ο Ελεήμων: «Διότι αυτοί πράγματι μπορούν να μας βοηθήσουν να κληρονομήσουμε την Βασιλεία των Ουρανών.»

Δεν είναι λοιπόν μόνο ότι αδελφοί μας έχουν την ανάγκη μας. Πολύ περισσότερο έχουμε εμείς την ανάγκη τους, διότι οι αναγκεμένοι αδελφοί μας, οι αδελφοί μας που είναι μόνοι, ανήμποροι, στο κρεβάτι του πόνου σε νοσοκομεία, είναι που κρατούν τα κλειδιά του Παραδείσου.

Κι όταν το κάνουμε ας θυμηθούμε ότι μνημόσυνο κάνουμε και για τους όλους εκείνους που δεν τα κατάφεραν κι έφυγαν από κοντά μας για να συναντήσουν τον Χριστό στη Βασιλεία των Ουρανών.

ΠΗΓΗ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΚΑΪΡΟΥ ekkairo.org